

Какъ изирахме

Негово Величество Царъ Борисъ III обичаше нашия народъ и земята ни. Свободното си време той прекарваше въ обиколки изъ села и градове или въ разходки изъ най-красивитѣ кътове на България. И на 18 августъ тази година бѣ на най-високия връхъ въ Рила планина.

Само петъ дни следъ това Той заболѣ тежко. И следъ други петъ дни — на връхъ Света Богородица — склопи очи за всѣкога. Вестъта за това помрачи българското небе и хвърли въ тежка скръбъ българския народъ. Заплака небето и сълзитѣ му оросяваха родната земя три дни и три нощи. Обзетъ отъ голѣма тѣга, народътъ ни се запъти къмъ престолния градъ да се поклони предъ смъртнитѣ останки на любимия си Царъ.

Цѣла седмица вече непрекъснато се вливатъ въ храма Александъръ Невски, гдето е положено безжизненото тѣло на великия Покойникъ, три потока отъ хора. Единиятъ е отъ пратеници на градове, села, училища и разни дружества изъ цѣла България. Той навлиза отъ западния входъ на храма и поднася безброй красиви вѣнци на обичния владетель. Другитѣ два потока сж отъ мъже, жени и деца, бедни и богати, учени и прости, които постоянно прииждатъ отъ цѣлата страна. Тѣ стоятъ наредени единъ следъ другъ съ часове по улицитѣ. Не ги плаши ни дѣждъ, ни умората. Бавно пристѣпятъ напредъ и търпеливо чакатъ да стигнатъ до черквата. Влизатъ въ нея презъ двата ѣ южни входа и смилено се доближаватъ до смъртния одъръ на обичния си Царъ. Впиватъ погледъ въ спокойното Му бледо лице и не имъ се вѣрва, че е мъртавъ.

✱ **НАРОДЪТЪ ЛѢЕ СЪЛЗИ** ✱